בג א מיי׳ פ״ט מהלכות טוען ונטען הל׳ י סמג

עשין לה טוש"ע ח"מ סי

קלח סעיף ד: קנה ספיף ז. בד ב מיי פי"ז מהלכות אבידה הלי ג סמג

עשין עד טוש"ע ח"מ סי" רסט סעיף א:

גניבה הל' יד סמג נשין עא טוח"מ סי' שנ:

נו ד ה מיי׳ פי״ז מהל׳ גזילה ואבידה הל׳ ד

סמג עשין עד טוש"ע ח"מ

מי רסט סעיף ד:

רבינו חננאל

כיון שהעמיד רב פפא משנתנו דקתני יחלוקו בתפסי לה בכרכשתא דקדק רמי בר חמא

ואמר זאת אומרת המגביה

חבירו. רבא אמר לעולם

לא קנה ומתני׳ היינו טעמא מגו דזכי לנפשיה

זכי נמי לחבריה. תדע

דאילו האומר לחרירו צא

וגנוב לי פטור המשלח

דקי"ל אין שליח לדבר

עבירה ואילו שותפין שגנבו חייבין ושקלי׳

וטרי׳ בה ואסיקנא דוקיא דרמי בר חמא מסיפא

רמתני׳ בזמן שהן מודין או שיש להן עדים

כי שניהם ביחד מצאוה

ישניהן אגב׳ אגבהוה בכרכשתא חולקין בלא

שבועה ש"מ המגביה מציאה לחבירו קנה חבירו דהא תרוייהו מסייעי להדדי בעידנא

דמגבהי לה. ורבא אמר

לך שאני הכא מגו דזכי

. לנפשיה זכי נמי לחבריה.

יקי״ל כרמי בר חמא והוא דאמר ליה זכי לי דהא ר׳

יוחנז קאי כוותיה ואמר . . המגביה מציאה לחבירו

קנה חבירו ואם יקשה

לך הא דתנן היה רוכב על גבי בהמה וכו׳ התם

על גבי בהמה זכו ההם באומר תנה לי ולא אמר זכה לי. היו שניהם רוכבין

על גבי בהמה וכר׳.

לחרירו

פ"ב מהלי

נה ג מיי

א) [לעיל ז.], ב) [לעיל ב.], ג) [לקמן י.], ד) [לקמן ט: נדרים פחוז. ב) ושבח לנו: ט"ש ב"ק עח:], ו) [לקמן ט.], ו) [ל"ל ליתי], וו) [לעיל ע) ולעיל ד:], י) [קירושין מב:],

הגהות הב"ח (מ) גמ' השתח דאמרי דאמרי׳ מגו:

גליון הש"ם נמ' אמר רבא לעולם. עיין לקמן דף י ע״א תוס׳ ד״ה אימיביה ובנדרים דף ל"ד ע"ב בר"ן ד"ה אמר רבא:

מוסף רש"י אם היתה טלית מוזהבת חולקין. כלומר אפילו היא מוזהבת חולקים (לעיל ז.).

במקח וממכר. קניתיה מיד פלוני (לעיל ב.).

מציאה קנו מגו דוכי לנפשיה זכי נמי לחבריה: מדע. דאפי׳ אמר לא קנה חבירו היכא דהגביה כולה לדעת חבירו הכא דהגביה לעצמו ולחבירו קני משום מגו: פטור. המשלח פטור מלשלם כפל דקי"ל אין שליח לדבר עבירה להתחייב שולחו אלא שליח דדברי הרב ודברי התלמיד דברי מי שומעין י: ואילו שוחפין שגנבו. והאחד הוליאה מרשות בעלים לדעתו ולדעת חבירו אמרינן בבבא קמא (דף עח:) דחייבין: השתא דחמרת מגו. דוכי לנפשיה כו' חרש ופקח שהגביהו מציחה קנחוה אע"פ שהגבהה של חרש אינה הגבהה לקנות אלא מפני דרכי שלום כדתנן (גיטין דף נט:) חרש שוטה וקטן יש בהן גזל מפני דרכי שלום אפילו הכי אמר מגו דוכי לנפשיה כו': בשלמה חרש קני דקה מגבה לה בן דעת. לרחשה השני לצורך שניהם ורחשו של לד חרש לגבי חרש מיהא הויא הגבהה כדתקון ליה מפני דרכי שלום אלא פקח במאי קני לגבי פקח הוי ראשה שהגביה החרש כמונח על גבי קרקע דהגבהה דחרש לא קניא אלא מדרכי שלום בעלמה: ומהי מגו. היכה למימר הכא דקאמר השתא דאמרת מגו אמרינן מגו וחרש אמאי הני הא לא זכי פקח לנפשיה דנימא דזכי נמי לחבריה ולא הויא הגבהה דפקח הגבחה: אם ממלא לומר. כלומר אפי׳ אם תמלא לומר המגביה מציאה לחבירו כו': הכא אדעתא דידיה קא מגבה ליה. האי פיקח: דלא ליתי לאינלויי. עם החוטפים מהם: מהיכא. מאיזו בבא ממשנתנו

קא דייק לומר זאת אומרת: הא

קאמר כולה שלי ואנא אגבהתיה.

והיאך נאמר לא יקנה לא זה ולא

זה ויבא אחר ויטלנה והלא כל אחד

טוען אני הגבהתיה ואין כאן מגביה

מציאה לחבירו ומה יש לו להשיב

בשלמא האי שכנגדו המוחזק בה

כמוהו אמר לא הגבהת אתה כי אם

אני אבל אחר מן השוק מה יטעון: ממשנה יתירה. אמרינן דהמגביה

מציאה כו' ומשום הכי אמרינן

יחלוקו דאמרינן שניהם הגביהוה

והוה ליה כל אחד מגביה מציאה לו

ולחבירו וקני. דאי משום דלא ידעינן הי מינייהו משקר והוה ליה ממון

זה ולא זה. וכל הרוצה יחטפנה מידם:

לעולם אימא לך לא קנה חבירו.

היכא דמגביה לא נתכוין לקנות

בה כלום. וטעמא אמר לקמן (דף י.)

דהוי תופס לבעל חוב במקום כו':

והכא. דקתני במתני׳ שנים שהגביהו

דחזיא לבני מלכים. לבנים קטנים: ואת אומרס. מתני׳ דקתני דחזיא לקשנים. ופריך דטלית מוחבת לא עבדי לקטנים ול"ג שנים שהגביהו מליאה קנאוה ויחלוקו וכשמגביה מגביה לדעת שיקנה בה חבירו חליה ש"מ המגביה מליאה כו". ולקמיה פריך דיוקא דרמי בר חמא מהיכא מאיזו בבא ממשנתנו הוא למד כן: ולא יקנה לא

> דחזיא לקטנים והא דאמר רבא אם היתה מלית מוזהבת חולקין ה"ג דפלגי לה הא אפסדוה הא לא קשיא דחזיא לבני מלכים והא דתנן יהיו שנים רוכבין על גבי בהמה וכו' הכי נמי דפלגי לה הא אפסדוה בשלמא מהורה חזיא לבשר אלא ממאה הא אפסדוה אלא לדמי הכא נמי לדמי אמר רמי בר חמא זאת אומרת 🌣 המגביה מציאה לחבירו קנה חבירו דאי פלקא דעתך לא קנה חבירו תיעשה זו כמי שמונחת על גבי קרקע וזו כמִי שמונחת על גבי קרקע וזא כמִי שמונחת על גבי קרקע ולא יקנה לא זה ולא זה אלא לאו ש"מ המגביה מציאה לחבירו קנה חבירו •אמר רבא לעולם אימא לך המגביה מציאה לחבירו לא קנה חבירו והכא היינו מעמא יימגו דזכי לנפשיה זכי נמי לחבריה תדע שאילו אמר לשלוחו צא וגנוב לי וגנב פמור סיושותפין שגנבו חייבין מאי מעמא לאו משום דאמרינן מגו דזכי לנפשיה זכי נמי לחבריה ש"מ אמר רבא השתא דאמרת (6) אמרינן מגו חרש ופקח שהגביהו מציאה מתוך שקנה חרש קנה פקח בשלמא חרש קנה דקא מגבה ליה בן דעת אלא פקח במאי קנה אלא אימא חרש קנה פקח לא קנה ומאי מגו מגו דשני חרשין בעלמא קנו האי נמי קני יהאי מאי אם תמצא לומר המגביה מציאה לחבירו קנה חבירו הני מילי היכא דקא מגבה ליה אדעתא דחבריה האי אדעתא דידיה קא מגבה ליה איהו לא קני לאחריני מקני אלא

מנלן דלמא תרי מגו לא אמרי׳ דב׳ חרשין דקנו היינו מטעם מגו דוכי לנפשיה זכי נמי לחבריה:

איירי וטביחה אפי׳ אמר גא וטבח

לי חייב דדרשינן (שם דף עה.) תחת לרבות השליח אלא שותפין שגנבו

שהגביהו שניהם:

ומאי מגו מגו דשני חרשין. תיתה

דחזיא לתרוייהו דא"כ מאי פריך מטלית מוזהבת:

כדאיתא בב"ק (דף עח:) ואין נראה דהתם בטביחה

ושותפין שגנבו. פי׳ בקונטרס שהוליה לדעתו ולדעת חבירו

אלא מסיפא זה אומר כולה שלי ווה אומר חציה שלי. אית דל"ג הכא הא תו למה לי דממשנה גופה קא דייק דקאמר חליה שלי והיינו שהגביה עם חבירו ולפי דבריו לא יטול כלום אלא ודאי מגביה מציאה לחבירו זכה ופריך ממאי דבמליאה דלמא במקח וממכר והוא הדין דהוה מצי למדחי דהא דאמר חציה שלי כגון דאמר תפסתיה חליה בידי או הגבהתיה כולה לקנות חליה אבל עדיין היה מדקדק מיתורא דמתני' לכך דחי ליה דאפי׳ מיתורא אינו יכול לדקדק ולספרים דגרסי הא תו למה לי י"ל דמשום דמגופה דמתני׳ לה מלי למידק כדפרישית אך קשה אמאי קאמר דלמא במקח וממכר אפילו מיירי במליחה מלי לדחויי כדדחי וי"ל בדוחק ממאי דבמניאה דלהכי לא מוהמת במהח וממכר משום דלה משכחת חידוש אלא במגביה מליאה לחבירו כי נמי איירי במקח וממכר יש חידוש דלה נימה משיב הבידה

הוא וה"ה אם מיירי במציאה לא יוכל להוכיח כלום:

אימא ימתוך שלא קנה פקח לא קנה חרש וכי תימא מאי שנא משני חרשין דעלמא התם התקינו להו רבנן דלא "אתי לאנצויי הכא מימר אמר פקח לא קני אנא אקני אמר ליה רב אחא בריה דרב אדא לרב אשי דיוקיה דרמי בר חמא מהיכא אי נימא מרישא שנים אוחזין בטלית התם האי קאמר כולה שלי ואנא אגבהתה כולה והאי אמר כולה שלי ואנא אגבהתה כולה אלא מהא דקתני זה אומר כולה שלי וזה אומר כולה שלי הא תו למה לי אלא ממשנה יתירה שמע מינה המגביה מציאה לחבירו קנה חבירו והא אוקימנא יירישא במציאה וסיפא במקח וממכר אלא מסיפא זה אומר כולה שלי וזה אומר חציה שלי הא תו למה לי אלא ממשנה יתירה שמע מינה המגביה מציאה לחבירו קנה חבירו וממאי דבמציאה דלמא במקח וממכר וכי תימא אי במקח וממכר מאי למימרא איצטריך סלקא דעתך אמינא האי דקאמר חציה שלי להוי כמשיב אבידה וליפמר קמשמע לן דהאי שאיערומי קא מערים סבר אי אמינא כולה שלי בעינא אשתבועי אימא הכי דאהוי כמשיב אבידה ואיפטר אלא מהא היו שנים רוכבין על גבי בהמה הא תו למה לי אלא ממשנה יתירה שמע מינה המגביה מציאה לחבירו קנה חבירו ודלמא הא קמשמע לן דרוכב נמי קני אלא מסיפא בזמן שהן מודין או שיש להן עדים חולקין בלא שבועה במאי אי במקח וממכר צריכא למימר אלא לאו במציאה ושמע מינה המגביה מציאה לחבירו קנה חבירו ורבא אמר לך מגו דזכי לנפשיה זכי נמי לחבריה: היו שנים רוכבין: אמר רב יוסף אמר לי רב יהודה

המוטל בספק וחולקין בשבועה משום שלא יהא כל אחד ואחד הולך וחוקף כדאמרי׳ לעיל (דף ג.) הא שמענא ליה מרישא: להוי **כמשיב אבידה.** מדהוה מצי למימר כולה שלי ואמר חציה שלי: **וליפטר.** משבושה: ממשנה יסירה כו'. כדפרישית: דרכוב קני. ואע"ג דלא משיכה היא שאינה זוה ממקומה שאין מנהיגה ברגליו: **לריכא למימר.** דהיכא דלקוחה בין שניהם שיחלקוה בלא שבועה: אלא לאו במליאה. ואיצטריך לאשמועינן שאין אחר יכול לחוטפה דמגביה מליאה לחבירו קנה חבירו: ורבא אמר לך. בעלמא היכא דלא נתכוין המגביה לוכות בה לא קנה חבירו ומשנה יתירה דמתני׳ אשמועינן המגביה מליאה לו ולחבירו קנה אף חבירו דמגו דוכי לנפשיה זכי נמי לחבריה: